

Arrest

nr. 151 270 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, en X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 17 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat E. DELVAUX en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2008 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 16 februari 2009.

Op 17 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 4 februari 2012 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S(...), H(...)
S(...), X(...)
+zoon
S(...), B(...) (
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.02.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van S(...), X(...) kan niet worden weerhouden ah grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 29.12.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.). Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.).

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De ziekteverzekering in Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) is universeel en de hieronder gedekte zorgen zijn zeer omvattend. Of verzoeker nu werknemer, zelfstandige of uitkeringsgerechtigde is, hij of zij zal gedekt zijn door de ziekteverzekering. De zorg wordt verschaft via drie sporen.

- 1. Het niveau van de primaire gezondheidszorg.*
- 2. Gespecialiseerde en consultatieve gezondheidszorg (op basis van verwijzing door de gekozen dokter op het primaire niveau)*
- 3. Zorg in ziekenhuizen (op basis van verwijzing door de andere 2 niveaus)*

Ook de gezondheidszorgen voor mensen met de aandoening van betrokkene worden geleverd op deze drie niveaus en genieten nu de nodige politieke aandacht en engagement.

Een deel van de kosten van medische zorgen dient door de patiënt betaald te worden. Deze kosten lopen maximaal op tot 20 procent van de kost van de medische dienst of de medicijnen. Bij het vaststellen van de eigen bijdrage neemt men de sociale toestand van de patiënt in acht. Wanneer verzoeker zich in het sociaal economisch minst gunstige scenario bevindt, namelijk dat van uitkeringsgerechtigde, zal zij vrijgesteld zijn van eigen betalingen. In alle andere gevallen zal zij zich in een gunstiger positie bevinden. Ook voor bepaalde specifieke aandoeningen en ziektes worden patiënten vrijgesteld van eigen betalingen.

Om een werkloosheidsuitkering te ontvangen moet men een betaalde functie hebben uitgeoefend gedurende een ononderbroken periode van 9 maanden, of in geval van onderbreking, gedurende 12 maanden over de laatste 18 maanden. Het spreekt dat betrokkene zich aanvankelijk niet in deze situatie zal bevinden. In het geval zij er niet in zou slagen inkomen uit arbeid te verwerven, kan betrokkene dan genieten van de uitkering van een bestaansminimum afhankelijk van haar situatie.² Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenoot en zoon kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot en zoon arbeidsongeschikt zijn en bovendien kan er van worden uitgegaan dat personen met de leeftijd van 57 en 18 jaar nog toegang hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)- het land waar zij tenslotte ruim 48 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bijvoorbeeld bij haar ouders, broers of 2 zussen die volgens eigen verklaringen tijdens de asielprocedures in Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) verblijven.

Derhalve

- 1) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of
- 2) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederde behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

Nog op 17 januari 2012 beslist de gemachtigde om aan elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen maken de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing uit. Zij werden aan de respectievelijke verzoekers ter kennis gebracht op 4 februari 2012 en berusten allen op de volgende motieven:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt aan (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 04/03/2012

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Reden van de beslissing: genomen op 17/01/12

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2 van de Wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – wat de eerste bestreden beslissing betreft

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het 'belang' wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet ambtshalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden onderzocht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de tweede verzoekster, samen met de eerste en de derde verzoeker op 31 oktober 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de eerste bestreden beslissing wordt deze aanvraag ongegrond verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer op 29 december 2011 een advies overmaakte aangaande de medische problematiek van de tweede verzoekster. De gemachtigde neemt de conclusies van dit advies over en oordeelt dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit dan wel een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de betrokkene.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de thans bestreden beslissing is genomen in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel en alleen was gegrond op de medische problematiek van de tweede verzoekster, doch niet van de eerste en derde verzoeker zelve. Deze laatste verzoekers hebben immers in het kader van deze aanvraag voor henzelf geen medische attesten noch enig standaard medisch getuigschrift in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet voorgelegd.

De Raad wijst er dan ook op dat artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, het volgende bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag d.d. 31 oktober 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en standaard medische getuigschriften werden overgemaakt met betrekking tot de tweede verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de genoemde verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de overige verzoekers. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag niet steunt op de medische toestand van de van de eerste, noch de derde verzoeker.

Nu blijkt en niet wordt betwist dat de eerste en de derde verzoeker zelf geen medische problematiek hebben voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in hun hoofde een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de voornoemde verzoekers geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen. Aangezien deze verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook in geval van een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de eerste en derde verzoeker. Opdat deze verzoekers een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de eerste en derde verzoeker, stelt de advocaat van de verzoekers zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Nu niet is aangetoond dat de eerste en derde verzoeker onder het toepassingsgebied kunnen vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kunnen deze verzoekers geen persoonlijk belang laten gelden bij de vernietiging van de negatieve beslissing ter zake. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de tweede verzoekster gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard – kan aan de eerste en derde verzoeker geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel verschaffen. Deze verzoekers kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maken dat deze hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De eerste en derde verzoeker tonen niet aan op welke wijze het beroep tot vernietiging van de eerste bestreden beslissing hen een persoonlijk voordeel verschaft.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang, onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de eerste en de derde verzoeker.

Het belang van de eerste en derde verzoeker bij een eventuele vernietiging van de tweede en de vierde bestreden beslissing, dit zijn de jegens hen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten, staat evenwel niet ter betwisting.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In hetgeen als een eerste middel kan worden beschouwd en dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt een schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekers lijken zich tevens te willen beroepen op machtsoverschrijding.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verzoeker stelt vast dat de Staatssecretaris zich baseert op een verslag van de arts-adviseur van 29.12.2011 (zie gesloten omslag) waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Macedonië (Ex- Joegoslavische Rep.). Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Blijkens attest van de behandelend arts (psychiater dr. VdS) dd. 13.02.2012 en de voordien reeds neergelegd attesten blijkt echter duidelijk dat Mevr. S(...) X(...) NIET kan reizen wegens risico voor angstaanvallen en WANHOOPSDADEN.

In CASU is er dus in hoofde van Mevr. S(...) wel degelijk een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit aanwezig indien haar aandoening niet IN BELGIE adequaat behandeld wordt.

In casu handelt de Staatssecretaris niet redelijk noch zorgvuldig (door geen rekening te houden met het risico op een wanhoopsdaad = zelfmoord in geval van al dan niet gedwongen terugkeer naar Macedonië) en schendt zij aldus de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Aldus heeft de Staatssecretaris haar beslissing foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat het aangehaalde medisch probleem waaraan verzoekster lijdt niet kan weerhouden worden als reden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Er

wordt in de bestreden beslissing tevens expliciet verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat uitgebracht werd overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en dat aan de tweede verzoekster werd meegedeeld samen met de eerste bestreden beslissing zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Uit dit advies van 29 december 2011 blijkt dat de door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de verzoekster niet lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet nu de geremde vitale depressie met melancholie elementen en een posttraumatische invloed, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Macedonië. De ambtenaar-geneesheer licht bovendien op uitvoerige wijze toe hoe hij tot deze conclusie kwam, waarbij hij elk medisch attest dat door de tweede verzoekster werd voorgelegd in rekening neemt. De gemachtigde gaat vervolgens tevens in op de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging in Macedonië. Aldus bevat de eerste bestreden beslissing onmiskenbaar de nodige feitelijke en juridische overwegingen die haar gronden.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De verzoekster stelt *in casu* dat zij, in tegenstelling tot hetgeen door de ambtenaar-geneesheer wordt geoordeeld, niet kan reizen en dit wegens risico voor angstaanvallen en wanhoopsdaden. Door foutief te motiveren en door geen rekening te houden met het risico op een wanhoopsdaad in geval van al dan niet gedwongen terugkeer naar Macedonië, zouden tevens de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekster ter zake verwijst naar een medisch getuigschrift van 13 februari 2012, waarvan zij een afschrift toevoegt als bijlage bij het verzoekschrift. De Raad moet er evenwel op wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter en dat hij niet als een feitenrechter de ware toedracht van de feiten dient te onderzoeken. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster het medisch attest van 13 februari 2012 niet aan de verweerder heeft ter kennis gebracht. Zulks kan bovendien onmogelijk het geval zijn geweest, nu het medisch attest is opgesteld op 13 februari 2012 terwijl de eerste bestreden werd genomen op 17 januari 2012. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of het advies dat daaraan ten grondslag ligt, kennis kon(den) hebben van het thans bijgevoegde medisch attest. Het medisch attest van 13 februari 2012 kan dan ook niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoekster vaagweg stelt dat ook reeds uit de voordien neergelegde attesten blijkt dat zij niet kan reizen wegens risico voor angstaanvallen en wanhoopsdaden, laat zij na te verduidelijken uit welk attest dit dan wel precies zou kunnen blijken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de

verzoekster in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een heel aantal medische stukken heeft overgemaakt. Deze medische attesten werden door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 29 december 2011 als volgt geëvalueerd:

“Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van haar aanvraag:

- Gedetailleerd medisch getuigschrift dd. 29/10/2008, opgesteld door dr. G.S, neuropsychiater.
- Medisch getuigschrift dd. 08/12/2008, eveneens opgesteld door dr. G.S.
- Medisch getuigschrift dd. 05/08/2009, eveneens opgesteld door dr. G.S.
- Medisch getuigschrift dd. 18/11/?, opgesteld door dr. R.E, huisarts.
- Medisch getuigschrift dd. 19/02/2010, eveneens opgesteld door dr. R.E.
- Medisch verslag dd. 22/02/2010, opgesteld door dr. I. VdS, psychiater.
- Medisch getuigschrift dd. 20/03/2010, eveneens opgesteld door dr. R.E.
- Medisch verslag dd. 16/04/2010, eveneens opgesteld door dr. I. VdS.
- Medisch getuigschrift dd. 20/07/2010, eveneens opgesteld door dr. R.E.
- Paramedisch getuigschrift: verslagen consult psycholoog dd. 24/10/2008 en 16/07/2009, opgesteld door R. V, psycholoog: strikt genomen betreft dit geen medische getuigschriften/verslagen cfr. de betreffende getuigschriften/verslagen zijn niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; deze getuigschriften/verslagen worden inhoudelijk dan ook niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.

Teneinde de medische informatie in het administratief dossier van de betrokkene te vervolledigen werden een bijkomend medisch getuigschrift/een psychiatrisch verslag (evolutie, huidige therapie) opgevraagd per schrijven van 16/09/2010. Hierop werden door de betrokkene de volgende aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld:

- Medisch verslag dd. 23/09/2010, eveneens opgesteld door dr. I. VdS.
- Medisch getuigschrift dd. 08/10/2010, eveneens opgesteld door dr. I. VdS.
- Kopie van het medisch getuigschrift dd. 18/11/?, opgesteld door dr. R.E.
- Kopie van het medisch verslag dd. 22/02/2010, opgesteld door dr. I. VdS.
- Kopie van het medisch getuigschrift dd. 20/03/2010, opgesteld door dr. R.E.
- Kopie van het medisch verslag dd. 16/04/2010, opgesteld door dr. I. VdS.

Nadien werd door de betrokkene ook nog het volgende aanvullende medisch verslag voorgelegd:

- Medisch verslag dd. 22/11/2011, eveneens opgesteld door dr. I. VdS.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 52-jarige vrouw sinds januari 2010 psychiatrische behandeling/opvolging krijgt bij dr. VdS, in het kader van een geremde vitale depressie met melanchole elementen; er is hierbij sprake van een posttraumatische invloed. In de periode 2008 - augustus 2009 werd zij ook al behandeld door dr. S, in verband met een depressie met vitale kenmerken en een PTSS of posttraumatisch stress-syndroom. Bij aanvang van de behandeling/opvolging bij dr. Van de Sijpe vertoonde de betrokkene angstige, prepsychotische elementen, doorslaapstoornissen, nerveuze stress, psychosomatische klachten. Er werd een behandeling opgestart met psychotherapie en met medicatie (opstarten van antidepressiva om de depressie beter onder controle te krijgen, afbouwen van de vorige medicamenteuze behandeling).

Uit het medisch verslag van 22/11/2011 blijkt dat de evolutie grillig is, dat er al betere momenten geweest zijn maar dat er snel een evolutie terug naar geremd, angstig reageren is en dat de vitale klachten nog vaak wisselen.

Dr. Van de Sijpe attesteerde verder dat de kalmerende medicatie wel al voor een groot stuk afgebouwd werd en omgezet werd in antidepressiva (AD), dat er nochtans een hardnekkig beeld van depressie is en dat er op dat ogenblik nog een hardnekkige doorslaapstoornis, onrust en piekergedrag, te zwaarmoedig denken, zweten, en hoofdpijn was.

De precieze aard van de lopende medicamenteuze behandeling werd niet gespecificeerd in dit medisch verslag (van 22/11/2011); uit het eerdere medisch getuigschrift van dr. VdS van 08/10/2011 weerhouden we: Prothiaden (farmaceutische stof dosulepine: een antidepressivum) / Etumine (farmaceutische stof clotiapine: een antipsychoticum); (Dominai (farmaceutische stof prothipendyl: een antipsychoticum) / Flunitrazepam (farmaceutische stof flunitrazepam: een benzodiazepine) uit vorige behandeling); afwerkingsschema (Sipralaxa (farmaceutische stof escitalopram: een antidepressivum), Nortrilen

(farmaceutische stof nortriptyline: een antidepressivum)) (Fluanxol (farmaceutische stof flupentixol: een antipsychoticum)).

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Macedonië :

Hiervoor werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank1:

o van International SOS2 van 03/05/2011 met uniek referentienummer BMA-3423-1 wk.

Informatie dd. 21/12/2011, afkomstig van een databank van geregistreerde geneesmiddelen van het Ministerie van Volksgezondheid in Macedonië, bekomen via <http://www.realek.com.mk/> : Elicea (farmaceutische stof escitalopram: een antidepressivum) is geregistreerd in Macedonië. Over dosulepine, nortriptyline, flunitrazepam, clotiapine, prothipendyl en flupentixol werd hier geen informatie teruggevonden, doch andere antidepressiva, benzodiazepines en antipsychotica zijn wel geregistreerd in Macedonië: bv. Anafranil (farmaceutische stof clomipramine: een antidepressivum),

Amitriptyline (farmaceutische stof amitriptyline: een antidepressivum), Sinequan (farmaceutische stof doxepine: een antidepressivum), Fluzepam (farmaceutische stof flurazepam: een benzodiazepine), Cerson (farmaceutische stof nitrazepam: een benzodiazepine), Lorazepam (farmaceutische stof lorazepam: een benzodiazepine), Risperidon (farmaceutische stof risperidon: een antipsychoticum), Invega (farmaceutische stof paliperidon: een antipsychoticum), Zalasta (farmaceutische stof olanzapine: een antipsychoticum).

Informatie dd. 21/12/2011, bekomen via <http://neuromedica.com.mk/>.

Informatie dd. 21/12/2011, bekomen via <http://www.sistina.com.mk/>.

Informatie dd. 21/12/2011, bekomen via <http://zk.com.mk/>.

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met antidepressiva, benzodiazepines en antipsychotica beschikbaar is in Macedonië; indien noodzakelijk/gewenst kunnen dosulepine, nortriptyline, flunitrazepam, clotiapine, prothipendyl en flupentixol vervangen worden door andere antidepressiva, andere benzodiazepines en/of andere antipsychotica.

Psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn eveneens beschikbaar in Macedonië.

De betrokkene kan reizen: uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze geremde vitale depressie met melanchole elementen en een posttraumatische invloed bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Macedonië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Macedonië."

De Raad herhaalt dat de ambtenaar-geneesheer slechts de hem effectief voorgelegde medische attesten kan evalueren. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt *in casu* dat hij de door de verzoekster neergelegde medische attesten in overweging heeft genomen en dat hij onder meer heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen niet blijkt dat er bij de verzoekster sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Het betreft hier een medische beoordeling van een arts, op grond van de voorgelegde medische attesten. De verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de hem voorgelegde medische attesten niet in redelijkheid tot deze conclusie kon komen. Er zijn geen gegevens voorhanden die met deze conclusie onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J.

DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Er is evenmin aangetoond dat de bestreden beslissing of het advies van de ambtenaar-geneesheer dat daaraan ten grondslag ligt, niet afdoende is gemotiveerd of dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer de hen ter zake toegekende bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zou(den) hebben overschreden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of machtsoverschrijding blijken niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, en dat gericht is tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 6, 7, 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partijen dienen het grondgebied te verlaten uiterlijk op 04.03.2012. Deze beslissing werd verzoekende partijen betekend op 04.02.2012.

Het is onmogelijk op een dergelijke korte periode de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten (zelfs met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie - IOM), nu verzoekers reeds jarenlang in België wonen en hier het centrum van zijn belangen hebben gevestigd.

De Staatssecretaris weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Deze handelwijze is onredelijk en onzorgvuldig.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris komt niet als redelijk voor.

Door verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

het artikel 6, 7, 9 bis en 9 ter van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel;”

De verzoekers menen dat hen te weinig tijd werd gegeven om de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten. Volgens de verzoekers was de gemachtigde ervan op de hoogte dat zij reeds jarenlang in België wonen en hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd, zodat hij hiermee rekening diende te houden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekers een heel aantal schendingen aanvoeren die zij op geen enkele wijze toelichten. De verzoekers leggen niet uit hoe de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten de artikelen 6, 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden en dit kan ook niet uit hun uiteenzettingen worden afgeleid. Daarnaast is een aangevoerde schending van “de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur” op zich al te vaag en omvat zij geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel. Op deze punten is het middel dan ook onontvankelijk.

De Raad wijst er op dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en zoals van toepassing op datum van de bestreden bevelen, bepaalt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De bestreden bevelen vermelden voorts dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet hebben overschreden. Deze vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist noch weerlegd.

De bestreden bevelen zijn hiermee afdoende gemotiveerd en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De bestreden bevelen werden aan de verzoekers betekend op 4 februari 2012 en vermelden dat de verzoekers op uiterlijk 4 maart 2012 het land moeten verlaten.

Een dergelijke termijn kan niet als kennelijk onredelijk worden gezien, ook niet in het concrete geval van de verzoekers. De verzoekers maken overigens ook niet concreet aannemelijk welke feitelijke omstandigheden hen dan wel precies zouden verhinderen om tijdig gevolg te kunnen geven aan de bestreden bevelen. Een vage verwijzing naar een jarenlang verblijf in België en de loutere bewering dat zij hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd, volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden bevelen aan te tonen.

Bovendien valt niet in te zien welk belang de verzoekers thans nog hebben bij een dergelijke kritiek. Ter terechtzitting zijn de verzoekers in persoon aanwezig en blijkt dat zij nog steeds niet het land hebben verlaten, dit meer dan drie jaar nadat de thans bestreden bevelen hen werden ter kennis gebracht. Er valt dan ook niet in te zien hoe de verzoekers concreet zouden zijn benadeeld geweest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, of een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE